

Advies Zorginstituut Nederland in een geschil over de uitvoering van de zorgverzekering

De Stichting Klachten en Geschillen Zorgverzekeringen (SKGZ) heeft op 29 juni 2022 aan Zorginstituut Nederland (het Zorginstituut) advies gevraagd als bedoeld in artikel 114, derde lid, van de Zorgverzekeringswet (Zvw). Verzoekster en verweerder hebben een geschil over de verstrekking van ADL-hond.

Bij de adviesaanvraag heeft de SKGZ een kopie van het dossier gestuurd. Het Zorginstituut brengt een voorlopig advies uit, dat nog aangepast kan worden als uit het verslag van de hoorzitting en/of aanvullende stukken nieuwe feiten of omstandigheden naar voren komen.

In artikel 20 van de tussen partijen overeengekomen zorgverzekering is de aanspraak op hulpmiddelenzorg omschreven. Dit komt overeen met de Zvw.

Vooraf merkt het Zorginstituut nog op dat zijn adviestaak beperkt is tot de vraag of verzoekster aanspraak heeft op een verstrekking of een vergoeding op grond van de basisverzekering. Dit betekent dat het Zorginstituut twee vragen beantwoordt. Namelijk, of de zorg in geschil onderdeel is van het basispakket en vervolgens of verzoekster op deze zorg is aangewezen. Dit laatste is een medische beoordeling. Er is een BIG-geregistreerde medisch adviseur betrokken bij de beoordeling van het geschil. Het Zorginstituut baseert het advies op de beschikbare informatie in het toegezonden dossier.

Het advies van het Zorginstituut kan geen betrekking hebben op een beslissing van verweerder op basis van de aanvullende verzekering of coulance.

Situatie van verzoekster

Verzoekster heeft ADL-hond die binnenkort met pensioen gaat. Zij heeft bij verweerder een nieuwe hond aangevraagd.

Verzoekster heeft sinds 2018 de indicatie 6 LG op grond van de Wet langdurige zorg (Wlz), wat staat voor wonen met intensieve begeleiding en intensieve verzorging en woont in een instelling.

Verweerder heeft de aanvraag afgewezen en voert aan dat verzoekster geen indicatie heeft. Verzoekster verblijft inmiddels in een zorginstelling en heeft, ingevolge haar indicatie, 24 uur per dag beschikking op intensieve begeleiding en intensieve verzorging, dan wel alle verblijfszorg in de zorginstelling. In artikel 3.1.1. van de Wlz is geregeld welke zorg onder het verzekerde pakket valt, zoals persoonlijke verzorging, begeleiding verpleging en het schoonhouden van de woonruimte van de verzekerde.

Artikel 2.1. lid 1 van het Besluit zorgverzekering (Bzv) bepaalt dat zorg en overige diensten als bedoeld in artikel 11 lid 1, onderdeel a van de Zvw vormen van zorg en diensten omvatten die naar inhoud en omvang zijn omschreven in de artikelen 2.4 tot en met 2.15 Bzv, met uitzondering van vormen van zorg of diensten die voor verzekerden kunnen worden bekostig op grond van een wettelijk voorschrift.

Verweerder schrijft dat in de nota van toelichting bij art. 2.1 Bzv staat dat vormen van zorg of overige diensten die op grond van de Wlz, Jeugdwet of Wmo 2015 of mogelijke andere wettelijke voorschriften voor de verzekerde kunnen worden gefinancierd, niet onder de dekking van de zorgverzekering vallen.

In de aanvullende informatie van de zorgaanbieder staat dat verzoekster 24 uur per dag hulp kan inroepen van de zorgaanbieder. De zorg komt op vaste tijden en voor niet-planbare zorg zou zij gebruik kunnen maken van de ADL-hond. Vervolgens blijkt uit het overzicht van zorgactiviteiten dat de hond ingezet wordt tijdens de vaste zorgmomenten. De ADL-hond speelt volgens verweerder geen essentiële rol in de ADL/zorghandelingen en transfers die door de professionele zorgverleners worden gedaan, maar activiteiten die zijn gericht op begeleiding en persoonlijke verzorging en daarvoor kan mevrouw van Os 24 uur per dag een beroep doen op Wlz-zorg. Dat geldt ook voor niet-planbare zorg. De inzet van de ADL-hond acht de technisch adviseur van verweerder ondoelmatig en onnodig kostbaar.

Verzoekster geeft aan dat de hond de doorslaggevende factor is om zelfstandiger te kunnen leven en functioneren. De hond is gericht op het vergroten van zelfstandigheid en niet enkel op het overnemen van ADL als zodanig

Juridisch kader

Functiegerichte omschrijving

Een ADL-hond is een hulpmiddel ter compensatie van beperkingen bij het gebruiken van hand en arm ingevolge artikel 2.6, onderdeel e, van de Regeling zorgverzekering (Rzv), nader uitgewerkt in artikel 2.12, eerste lid, onder b, ten tweede, van de Rzv.¹ Voor de aanspraak op een ADL-hond bevat de regelgeving geen aanvullende criteria.

Redelijkerwijs aangewezen op (artikel 2.1, derde lid, van het Bzv)

Artikel 2.1, derde lid, van het Bzv bepaalt dat een verzekerde slechts recht heeft op een bepaalde vorm van zorg of een bepaalde andere dienst, voor zover hij daarop naar inhoud en omvang redelijkerwijs is aangewezen.

Bij beantwoording van de vraag of een verzekerde redelijkerwijs is aangewezen op een hulpmiddel zijn drie elementen te onderscheiden²:

- a. Is er een objectief medische noodzaak voor de verstrekking (zorgbehoefte), en Is die verstrekking geschikt om de beperkingen of belemmeringen van de verzekerde in aanvaardbare mate te compenseren (adequaatheid), en
- b. Is de verstrekking niet onnodig duur (doelmatigheid).

De elementen a en b vloeien voort uit het zogenaamde indicatievereiste neergelegd in artikel 2.1, derde lid, van het Bzv.

Ad a. zorgbehoefte

De inventarisatie van de zorgbehoefte van een verzekerde betreft een zorginhoudelijke beoordeling, waarbij de beperkingen van de verzekerde zorgvuldig in beeld moeten worden gebracht. Vervolgens is de vraag of de ADL-hond daarvoor de aangewezen oplossing is (zie onder b).

Ad b. adequaat

Een ADL-hond is een hulpmiddel. De verzekerde moet redelijkerwijs op dit specifieke hulpmiddel aangewezen zijn. Daarbij speelt ook een rol of de beperkingen van de verzekerde op andere wijze voldoende kunnen worden

¹ Dat ADL-honden hulpmiddelen zijn ter compensatie van beperkingen bij het gebruiken van hand en arm, volgt uit de toelichting op het eerste lid, onder b, ten tweede, van artikel 2.12 van de Rzv: "Voorbeelden van hulpmiddelen die een compensatie bieden bij beperkingen in het gebruiken van hand en arm zijn de robotmanipulator, armondersteuningen en eetapparaten. Ook hulpmiddelen die een compensatie bieden bij beperkingen in het hanteren van boeken, kranten en tijdschriften – zoals bladomslagapparatuur en voorleesapparatuur – vallen onder deze omschrijving. Dat geldt eveneens voor apparatuur voor omgevingsbediening en ADL-honden."

² Zie de jurisprudentie over hulpmiddelen, bijvoorbeeld ECLI:NL:CRVB:2007:BB407074.

gecompenseerd, bijvoorbeeld door aanpassingen in de woning of de inrichting ervan, of door het gebruik van andere voorzieningen. Als de beperkingen onvoldoende met eenvoudiger hulpmiddelen of andere zorg uit het basispakket gecompenseerd kunnen worden, kan er een indicatie zijn voor een ADL-hond.

Of het hulpmiddel, in dit geval de ADL-hond, beperkingen of belemmeringen 'in voldoende mate' kan compenseren, behoeft nadere invulling door de zorgverzekeraar. Deze beoordeling is in hoge mate afhankelijk van de individuele omstandigheden van het geval.

Ad c. doelmatigheid

Een derde beoordelingselement is of de verstrekking niet onnodig duur is, dat wil zeggen dat zij duurder is dan een, gezien de medische noodzaak en de zorgbehoefte van verzekerde, gelijkwaardige verstrekking. Gelet op de Memorie van Toelichting bij artikel 14 van de Zvw is het uitgangspunt dat de doelmatigheid een onderwerp is dat behoort tot de verantwoordelijkheid van de zorgverzekeraar. Doelmatigheid valt buiten de reikwijdte van de adviestaak van het Zorginstituut.

Operationalisering van artikel 2.1, derde lid, van het Bzv

Een ADL-hond is een hulpmiddel die een substantiële bijdrage levert aan de mobiliteit en de algemene of huishoudelijke dagelijkse levensverrichtingen van een verzekerde die volledig doof is, of die als gevolg van blijvende, ernstige lichamelijke functiebeperkingen aangewezen is op hulp bij die mobiliteit of bij algemene of huishoudelijke dagelijkse levensverrichtingen. In dat geval vergroot een hulphond de zelfstandigheid van de verzekerde en vermindert het beroep op zorgondersteuning.

Verweerder noemt in het Reglement Hulpmiddelen geen verzekeringsvoorwaarden voor een ADL-hond. Om te bepalen of een verzekerde redelijkerwijs is aangewezen op een ADL-hond hanteert verweerder het criterium dat deels overeen met hoe de prestatie was gedefinieerd in artikel 2.34, van de Rzv (oud) voordat de functiegerichte beschrijving van hulpmiddelen voor het bewegingssysteem werd geïntroduceerd.

Bij de huidige functiegerichte omschrijving van artikel 2.12, van de Rzv, is dit criterium niet meer opgenomen. Een zorgverzekeraar mag echter aanvullende voorwaarden stellen in zijn verzekeringsvoorwaarden, en/of in de uitvoering van de verzekering criteria ontwikkelen om te beoordelen of de verzekerde op een ADL-hond is aangewezen, voor zover deze de wettelijk omschreven aanspraken niet beperken. Het Zorginstituut ziet dit als een operationalisering van het indicatievereiste van artikel 2.1, derde lid, van het Bzv.

Inherent aan hulpmiddelen is dat zij ten doel hebben de zelfstandigheid van verzekerden te vergroten. Bij het gebruik van hulpmiddelen zijn verzekerden minder afhankelijk van anderen, omdat zij met het gebruik van hulpmiddelen geheel of gedeeltelijk in staat zijn om activiteiten of handelingen zelfstandig te doen.

Voor de verstrekking van een ADL-hond is aan dit element nadere invulling gegeven met het vereiste, dat verstrekking van een ADL-hond het beroep op zorgondersteuning moet verminderen. De (historische) achtergrond hiervan is, dat een ADL-hond niet alleen bepaalde hand- of armbewegingen van een verzekerde kan overnemen, maar ook zelfstandig ADL-handelingen voor een verzekerde kan verrichten. Mede vanwege de hoge kosten verbonden aan de

verstrekking van een ADL-hond, is vereist dat een ADL-hond een substantiële bijdrage levert aan het vergroten van de zelfstandigheid van de verzekerde en dat de verzekerde substantieel minder beroep doet op zorg.

Het Zorginstituut ziet het criterium 'vermindering van het beroep op zorgondersteuning' niet als een zelfstandig criterium, maar als een nadere uitwerking van het criterium 'vergroting van de zelfstandigheid'. Ook bijvoorbeeld het zelf boodschappen kunnen doen, zonder online te hoeven bestellen of te laten bestellen, plaatst het Zorginstituut in het kader van bevordering van mobiliteit en zelfstandigheid. Ook deze vormen van zelfstandigheid kunnen niet buiten beschouwing worden gelaten in de beoordeling of een verzekerde redelijkerwijs is aangewezen op een ADL-hond. Echter, vergroting van zelfstandigheid betekent niet altijd vermindering van het beroep op zorgondersteuning.

Bij de beantwoording van de vraag of de verzekerde is aangewezen op een ADL-hond gaat het uiteindelijk om de individuele beoordeling van de aanvraag op grond van de individuele omstandigheden. Daarbij zal de zorgverzekeraar in het kader van doelmatigheid een afweging moeten maken of de vergroting van de zelfstandigheid opweegt tegen de mogelijk extra kosten daarvan ten opzichte van de kosten van het leveren van zorg door een verzorgende. Hierbij zal bijvoorbeeld ook de beschikbaarheid (voor de verzekerde) van het verzorgend en verplegend personeel een rol kunnen spelen.

In dit verband merkt het Zorginstituut het volgende op. Van een Wlz-gerechtigde cliënt is vastgesteld dat hij blijvend is aangewezen op 24-uurszorg nabij of permanent toezicht. Inherent aan het gebruik van hulpmiddelen is dat zij ten doel hebben de zelfstandigheid van cliënt te vergroten. Bij het gebruik van hulpmiddelen zijn verzekerden minder afhankelijk van anderen omdat zij met het gebruik van hulpmiddelen geheel of gedeeltelijk in staat zijn om activiteiten of handelingen zelf te doen. Dit geldt ook voor Wlz-gerechtigde cliënten. Echter, blijven Wlz-gerechtigden over het algemeen, ook met de inzet van hulpmiddelen, grotendeels afhankelijk van zorg. De inzet van een ADL-hond kan de zelfstandigheid van een verzekerde vergroten, maar zou niet doelmatig kunnen zijn omdat zorg om een andere reden noodzakelijk blijft. Dit is echter een beoordeling van doelmatigheid. Het Zorginstituut kan hier niet over adviseren.

Wlz als voorliggende voorziening

Op grond van art. 2.1 lid 1 Bzv omvatten de zorgvormen genoemd in het Bzv niet zorg of diensten die voor de verzekerden kunnen worden bekostigd op grond van een wettelijk voorschrift.

Beoordeling

De informatie in het dossier is medisch en juridisch beoordeeld.

Uit de voorliggende informatie blijkt niet duidelijk of verzoekster van de instelling waar zij verblijft óók behandeling ontvangt. Als iemand in een Wlz-instelling woont en van dezelfde instelling behandeling krijgt, noemen we dat 'verblijf met behandeling'. In dit geval moet de instelling een aantal vormen van aanvullende zorg bieden. Deze aanvullende zorg wordt – net als het verblijf en de behandeling zelf – betaald vanuit de Wlz. De instelling waar iemand woont, regelt dat de cliënt deze aanvullende zorg in natura krijgt.

Ingevolge artikel 3.1.1, 1e lid, onderdeel d van de Wlz bestaat er bij verblijf met behandeling aanspraak op de volgende vormen van zorg:

- Geneeskundige zorg van algemeen medische aard
- Behandeling van een psychische stoornis
- Medicijnen en andere farmaceutische zorg
- Hulpmiddelen
- Tandheelkundige zorg
- Speciale kleding

Er moet echt sprake zijn van verblijf én behandeling die wordt geleverd door één en dezelfde instelling. In alle andere gevallen is er geen aanspraak op de aanvullende zorgvormen. Alleen een Wlz-indicatie voor verblijf en behandeling is niet genoeg. Het is niet voldoende als de instelling een toelating heeft voor verblijf en behandeling. Het gaat om de feitelijke situatie. De verblijfsinstelling moet de behandeling daadwerkelijk bieden.³

Als bij verzoekster sprake is van verblijf mét behandeling valt ingevolge artikel 3.1.1, eerste lid, onder deel d van de Wlz hulpmiddelen ook onder de aanvullende zorg die wordt bekostigd vanuit de Wlz. Op grond van art. 2.1 lid 1 Bzv omvatten de zorgvormen genoemd in het Bzv niet zorg of diensten die voor de verzekerden kunnen worden bekostigd op grond van een wettelijk voorschrift. De verstrekking van de ADL-hond komt dan niet in aanmerking voor vergoeding vanuit de Zvw.

Verweerder gaat in zijn afwijzing ook in op de Wlz als voorliggende voorziening. Echter, schrijft verweerder dat verzoekster *ingevolge haar indicatie*, 24 uur beschikking op intensieve begeleiding en intensieve verzorging, dan wel alle verblijfszorg in de zorginstelling en gaat daarna alsnog in op de verstrekking van een ADL-hond op grond van de Zvw. Niet duidelijk blijkt uit de beschikbare informatie daarom of bij verzoekster feitelijk sprake is van verblijf mét behandeling. Daarom zal het Zorginstituut volledigheidshalve ook ingaan op de verstrekking van de ADL-hond vanuit de Zvw.

De vraag die beantwoord moet worden is of inzet van de ADL-hond in de situatie van verzoekster een substantiële bijdrage betekent aan de mobiliteit en de algemene of huishoudelijke dagelijkse levensverrichtingen van een verzekerde en in hoeverre deze het beroep op zorgondersteuning vermindert. 'Substantieel' is in de regelgeving niet nader gespecificeerd en moet steeds individueel beoordeeld worden.

Verweerder wijst het gevraagde af met als motivering dat verzoekster in een zorginstelling verblijft op basis van de Wlz, en 24 uur per dag aanspraak heeft op intensieve begeleiding en intensieve verzorging, zowel planbare als niet-planbare zorg. De ADL-hond speelt volgens de verweerder geen essentiële rol in de ADL-zorghandelingen en transfers die door de professionele zorgverleners worden gedaan. De zorgtaken die de ADL-hond overneemt betreffen vooral activiteiten die zijn gericht op begeleiding en persoonlijke verzorging, en daarvoor kan verzoekster 24 uur per dag een beroep doen op Wlz-zorg van de zorginstelling, wat ook geldt voor niet-planbare zorg. Voor het aanreiken van bijvoorbeeld een telefoon of andere objecten kunnen voorliggende oplossingen worden gezocht waardoor verzoekster die vanuit haar rolstoel kan bereiken, aldus de verweerder.

³ Zie ook: [Aanvullende zorg bij verblijf met behandeling \(Wlz\) | Verzekerde zorg | Zorginstituut Nederland](#)

Verweerder heeft blijkens zijn brief de takenlijst van de ADL-hond gewogen in relatie tot de Wlz indicatie ZZP 6LG, zoals deze is omschreven onder 'LG Wonen met intensieve begeleiding en intensieve verzorging' waarbij in deze brief de volgende zinnen uit genoemde omschrijving geel zijn gearceerd:

- De cliënten zijn zelf niet in staat regie te voeren over hun eigen leven;
- De cliënt is volledig ADL afhankelijk, er is hulp of overname van taken nodig;
- Ten aanzien van de *mobiliteit* is hulp en overname nodig, zowel bij het voortbewegen binnenshuis als buitenshuis;
- De cliënten hebben een structurele zorgbehoefte, op zowel geplande als op niet geplande tijden.

Verweerder geeft aan dat het vereiste dat een ADL-hond een substantiële bijdrage moet leveren aan het vergroten van de zelfstandigheid van een verzekerde en dat de verzekerde substantieel minder beroep doet op zorgondersteuning, mede is vanwege de hoge kosten, verbonden aan de verstrekking van een ADL-hond. In geval van verzoekster zit alle benodigde zorg in de geleverde Wlz-indicatie. Substantieel minder beroep op zorg is daarmee niet aan de orde. Blijkens diezelfde indicatie is geen sprake van eigen regie en een beperkte zelfstandigheid, waarmee substantieel vergroten van de zelfstandigheid evenmin aan de orde is, aldus de verweerder.

Bij de voorliggende stukken zijn twee bijlagen gevoegd: een document met antwoorden op vragen van de verweerder en een document met een overzicht van de zorg en welke taken door een ADL-hond overgenomen zouden kunnen worden.

Het eerstgenoemde document betreft de volgende antwoorden van de aanvrager op vragen van de verweerder:

- Verzoekster kan 24 uur per dag hulp inroepen van de zorginstelling. Zij woont in een appartement met zorg op afspraak, maar de zorg komt op vaste tijden, vergelijkbaar met Thuiszorg. De huidige ADL-hond voorziet in bijna alle onplanbare zorg. Als verzoekster hiervoor zorg zou moeten inschakelen zou dit wellicht lange wachttijden geven. Dit tast haar zelfstandigheid aan, die zij zo lang mogelijk wil behouden. Zij woont alleen en dankzij de ADL-hond kan zij nog zelfstandiger leven, de ADL-hond geeft haar meer vrijheid in haar doen en laten in het dagelijks leven. Ook helpt de ADL-hond door diens ondersteuning om lichamelijke belasting en pijn tegen te gaan.
- Twee keer per week komt huishoudelijke hulp en twee keer per week wordt er ongeveer een uur schoongemaakt. Verzoekster stofzuigt dagelijks zelf het huis en houdt het appartement opgeruimd, dit met hulp van de ADL-hond. De was (wassen, ophangen, opvouwen en opbergen) voert ze uit met hulp van de ADL-hond. Ook boodschappen doet zij zelf met haar ADL-hond, en eens per week haalt zij met hulp van de hond het bed alvast af zodat het verschoond kan worden.
- Verzoekster woont ruim 10 jaar in een Wlz-instelling. Haar huidige ADL-hond kwam in 2013 bij haar. Doordat de ADL-hond haar een grote mate van zelfstandigheid en vrijheid gaf, was het voor verzoekster mogelijk om 4 jaar geleden naar een groter appartement te verhuizen, binnen dezelfde Wlz-instelling.
- Verzoekster heeft een alarmknop, deze kan de ADL-hond indrukken bij calamiteiten. Door de oncontroleerbare spasmes kan het lichaam blokkeren en kan zij zich niet meer bewegen, maar wel de hond vragen alarm te slaan.

In het document met overzicht van de formele en informele zorg voor verzoekster is aangegeven dat de ADL-hond verschillende taken kan overnemen, met daarbij een besparing van ruim 3 uur aan zorg, verspreid over de gehele dag. De ADL-hond helpt onder meer bij kleine handelingen waaronder aanreiken van uiteenlopende spullen en het openen en sluiten van koelkast, kastjes en laadjes. Niet-planbare zorg bestaat uit onder meer het oprapen van spullen; door de beperkte handfunctie en spasmes vallen zeer vaak spullen gedurende de gehele dag. De hulpverlener komt volgens het overzicht alleen langs voor noodzakelijke zorg en niet voor spullen die zij heeft laten vallen. Verder ondersteunt de ADL-hond verzoekster met de jas als zij naar buiten wil, en kan verzoekster zelfstandig de was doen met hulp van de ADL-hond. Daarnaast voorkomt inzet van de ADL-hond lichamelijke overbelasting en pijn en houdt verzoekster meer energie. De hulpverlener ondersteunt volgens dit overzicht alleen bij transfers uit en in bed, de toiletgang en douchen, met een totaal aan 70 minuten zorg per dag.

De aan de zorginstelling verbonden arts geeft in haar brief aan dat verzoekster zelfstandig in het appartement woont met hulp bij ADL en dat de ADL-hond in de afgelopen jaren zowel qua fysieke als emotionele ondersteuning van groot belang is geweest en heeft bijgedragen aan behoud van zelfstandigheid.

De aanvraag is gedaan op het moment dat de eerder verstrekte ADL-hond (nog) werkzaam was voor verzoekster. Afgaand op het bij de voorliggende stukken gevoegde overzicht van de taken die de ADL-hond overnam c.q. kan overnemen, kan gesteld worden dat de inzet van de ADL-hond, namelijk drie uur per dag, een substantiële bijdrage betekent. Uit de voorliggende stukken is op te maken dat het aannemelijk is dat de inzet van de ADL-hond de zelfstandigheid van verzoekster kan vergroten.

Verder is het aannemelijk dat verzoekster op grond van haar aandoening (spastische tetraparese) meermalen per dag een beroep moet doen op hulp voor het oprapen van gevallen spullen. Verweerder geeft weliswaar aan dat er voorliggende, doelmatigere, oplossingen zijn voor het aanreiken van spullen, maar uit de beschikbare stukken is niet duidelijk welke concrete oplossingen de zorgverzekeraar bedoelt.⁴

In hoeverre de zorginstelling meer zorg zal (moeten) leveren zodra de eerder verstrekte hond met pensioen is, en of deze planbare en niet-planbare zorg daadwerkelijk geleverd wordt is uit de voorliggende informatie niet duidelijk. Dit zou, bijvoorbeeld door het opvragen van informatie bij de instelling, nader onderzocht moeten worden.

Conclusie

Uit de beschikbare informatie blijkt niet duidelijk of bij verzoekster sprake is van verblijf mét of zonder behandeling. Daarom is niet duidelijk of de Wlz is aan te merken als voorliggende voorziening.

Nader onderzoek

Het Zorginstituut adviseert u om nader onderzoek te laten uitvoeren waarbij u rekening houdt met het bovenstaande.

⁴ In de brief van 10-3-2022 geeft verweerder aan dat er een toelichting op de beoordeling is waarin een en ander beschreven is; zowel een apart gedocumenteerde beoordeling als genoemde toelichting ontbreekt bij de voorliggende stukken.

Nader voorlopig advies

Het voorlopig advies d.d. 31 juli 2022 is hierboven voor de volledigheid herhaald. Het Zorginstituut heeft aanvullende gegevens ontvangen.

Aanvullende informatie

Het Zorginstituut heeft aanvullende informatie ontvangen. De aanvullende informatie bestaat uit een brief van verzoekster.

Beoordeling

Zoals uiteengezet in het voorlopig advies, gaat het om de feitelijke situatie bij de beoordeling of sprake is van verblijf én behandeling. Indien sprake is van verblijf mét behandeling worden ook aanvullende zorg, zoals hulpmiddelen, bekostigd uit de Wlz.

Op basis van de ontvangen informatie is niet duidelijk of daadwerkelijk sprake is van verblijf met behandeling, dus of de verblijfsinstelling de Wlz-behandeling daadwerkelijk biedt.

Als verzoekster ook huisartsenzorg (geneeskundige zorg van algemeen medische aard) ontvangt vanuit de instelling of medicatie zou dit een indicatie kunnen zijn dat sprake is van verblijf mét behandeling. Dit blijkt echter niet duidelijk uit de voorliggende brief.

De instelling waar verzoekster verblijft en/of het zorgkantoor zouden deze informatie moeten kunnen verstrekken.

Het advies

Het Zorginstituut adviseert op basis van de beschikbare informatie in het dossier het volgende:

Op basis van de aanvullende informatie blijkt niet of bij verzoekster sprake is van verblijf mét behandeling.